

Така и нашиятъ юнакъ Димитъръ билъ нареченъ хаджи Димитъръ или просто Хаджията.

Расълъ малкиятъ хаджия, но билъ много палавъ. По тѣло билъ здравъ, съ набити мяса, развити ржце и нозе, гърди изпъкнали, рамена високи и гърбъ изправенъ. Вървежътъ му билъ силенъ и мжжки. Момчето ударило да се бори и надтичва съ другаритѣ си и излѣзло първо. Въ борбата то само трѣшкало о земята другарчетата си, а при скарване си позволявало да удря съ ржце и да рита съ крака.

Започнали да идатъ до майката и до бащата оплаквания отъ родители на врѣстниците му, че Хаджията ударилъ тогосъ, ритналъ или блѣсналъ другъ, въ играта скочилъ върху главата на трети и т. н. Родителитѣ мѣмрали Хаджията, а понѣкога бащата опъвалъ ушитѣ му, но малкиятъ борецъ не се отказвалъ отъ своитѣ немирства. До махалата има близу Хамамъ баиръ. Тамъ имало змии и гущери. Другитѣ деца не смѣели да се доближатъ до купчинитѣ съ камъни, гдето змиитѣ съскали и гущеритѣ шумолѣли. Хаджията не се бои. Той се спуща да убие или да хване змията, стжпва съ боси крака по гущеритѣ, въ най-бодливитѣ тръне лови птичета и вади яйцата имъ отъ гнѣздото.

На 8-та година билъ даденъ на училище. Изпърво той се показалъ кротъкъ предъ учителя, но сетне взелъ да кжса книгитѣ, като казвалъ, че тѣ били грѣцки, а той не иска да чете и учи по грѣцки. Дали му българска книга. Той бързо се научилъ да чете и да пише и оттогава не искалъ да погледне другаритѣ си, които носятъ и четатъ грѣцки книги. Другаритѣ му се сдружили да се бранятъ отъ него, ала и Хаджията измислилъ нѣщо, за което слушалъ отъ родители и други хора. Съставилъ дружина и се обявилъ неинъ войвода. Така въ българската махала Хаджи Димитъръ съ своята дружина подчинилъ всичкитѣ си врѣстници. Възгордѣлъ се Хаджията-войвода и завелъ дружината си въ тур-